

– Supratau. Na, Huzumas – nedidelis miestelis, taigi raundonųjų žibintų nėra daug. Vis dėlto turime laufhauzą.

– Laufhauzą? – perklausė Johanas.

– Ten prostitutės nuomojasi kambarius, o klientai renkasi damas ir tariasi su jomis dėl kainos. Beje, tas damas tiksliau būtų vadinti sekso darbininkėmis. Dar yra moterų, siūlančių sekso paslaugas savo namuose ir, žinoma, dirbančių gatvėje. Tada veiksmas vyksta arba automobilyje, arba kokiame n labai patraukliame užkaboryje. Dabar daug kas tvarkoma internetu. Yra begalė svetainių, kur paslaugas siūlo ir Huzumo moterys. Spėju, kad Huzume ir jo apylinkėse tikrai yra nuo trisdešimt iki keturiasdešimt sekso darbininkių.

– Tu gerai informuotas, – tarė Lena. – O kaip su nepilnametėmis?

– Sunku pasakyti. Tuo dar tikrai bus pasidomėta. Šiaip ar taip, kol kas viskas daroma paslapčiomis. Reikės pasiteirauti, ar pastaraisiais metais mus pasiekė kokie nors atvejai.

– Pasiteirauk. Ir nuolat informuok apie Johannesą Bechlerį.

– Būtinai. Kai tik turėsiu ką nors konkretaus, pirmiausia pranešiu tau. Iki, kolegos!

Baigusi pokalbį Lena pasisuko į Johanną.

– Tai kur mes sustojome?

– Marenos Vitės sąskaita. Įnešami gryniesi. Galiausiai tik tiek, kiek reikia už nuomą ir komunalinius mokesčius.

– Taigi! Būk geras, dar sykį patikrink visus įnašus ir išlaidas. O kaip kiti dokumentai, kuriuos paėmėme iš buto?

– Atidėjau į šalį. Tuoj imsiuosi vėl.

Johanas atsistojo ir linktelėjęs Lenai išėjo iš kabineto.

Trylika

Lena paėmė trečią elektroninį laišką. Kaip ir kiti, jis buvo iš Marenos draugės Lunos. Sprendžiant iš datos, iki gimdymo Marenai buvo likęs maždaug mėnuo.

Sveika, brangute!

Tai, ką rašai, mane gąsdina. Ir kaip galėjai tą šiknių vėl įsileisti į savo gyvenimą? Juk pati žinai, kuo tai baigsis. Visi vyrai vienodi – kiek kartų esame apie tai kalbėjusios? Kodėl? Paaiškink!!!

Ne, nenoriu apipilti tavęs priekaištais, galiu įsivaizduoti, kokia tavo padėtis. Jautiesi pažeidžiama ir bijai dėl savo mažylės. Tai visai normalu. Dabar, prieš pat gimdymą, tave staiga ima persekioti praeities klaidos. Taip, buvo klaida, kad susidėjai su tuo siaubūnu, kad savo tėvo... ak, po velnių, vėl imu priekaištauti. O juk tau reikia pagalbos. Galiu tik dar sykį pasiūlyti vėl man paskambinti. Juk žinai numerį. Arba tiesiog atvažiuok į Hamburgą. Užleisiu tau kambarį. O ligoninių, kur galima gimdyti, yra ant kiekvieno kampo. Pas mane visų

pirma būs saugi. Marena, prašau, pagalvok dar kartą. Paskambink man, Marena! Prašau!

Nenusileisk. Tūkstantis bučkių.

Luna

Antrą kartą perskaičiusi laišką Lena galiausiai padėjo jį į krūvą. Kas tas nepažįstamasis, apie kurį Marena pasakojė Lunai ir kuris praeityje tikriausiai atliko svarbų vaidmenį Marenos gyvenime? Ką turėjo galvoje Luna, užsimindama apie Marenos tėvą? Luna rašė apie Marenos praeities klaidas, kurios dabar ją persekioja. Kodėl pavartojo daugiskaitą?

Jei Marena Vitė skambino Lunai iš savo mobiliojo, jie, gavę ryšių duomenis iš paslaugos teikėjo, sužinos jos numerį.

Lena nužygiavo pas Johaną į kabinetą ir padavė jam du paskutinius laiškus.

– Gal perskaitytum?

Johanas stumtelėjo jai kelis dokumentus.

– O tu perskaityk šituos. Jie iš vieno segtuvo, rasto pas Mareną Vitę.

Lena peržvelgė ranka išmargintą puslapį, jame daugiausia buvo skaičiai. Marena Vitė buvo surašiusi, kiek pinigų jai reikia per mėnesį, kai kurias pozicijas išbraukusi ir apmetusi, kiek galėtų gauti pardavusi kai kuriuos baldus ir prietaisus iš savo buto. Šalia „vaiko pinigai“ buvo ir trijų tūkstančių eurų suma, prie kurios pažymėta „S.“. Prie kitos pozicijos, penkių šimtų eurų sumos, ji buvo prirašiusi „Pelvormas?“. Lena pasvarstė, ar S. yra vaiko tėvas, o „Pelvormas?“ – Marenos Vitės tėvai.

– Jau. – Jos apmąstymus nutraukė Johanas.

Lena padėjo sąrašą į šalį.

– Ir?

– Gaila, kad Luna neparašė aiškiau ir nepaminėjo jokių vardų. Manau, jos pažįstamos iš Kylio laiku. Luna rašo, kad

vėliausiai trisdešimt penkerių nori baigti. Kokios profesijos atstovės taip elgiasi? Man tai dar viena nuoroda, kad jos abi užsiėmė prostitucija.

– Gerai, tebūnie tai darbinė tezė. O toliau?

– Luna rašo apie šiknių. Gal tai jų suteneris? Ko gero, tas tipas bus susiradęs Mareną Kylyje.

– Manai, tai kas nors iš Huzumo laikų? Bet tai reikštų, kad prostitucija ji užsiėmė jau Huzume.

– Kiek jai tada buvo metų?

– Marena anksti išvažiavo mokytis. Į Huzumą atvyko penkiolikos. Netrukus po aštuoniolikto gimtadienio persikraustė į Kylių.

– Vadinas, labai tikėtina, kad parsidavinėti pradėjo dar būdama nepilnametė.

– Arba buvo priversta, – tarstelėjo Lena.

– Bet ji toliau gyveno nuomojamame name, ėjo į mokyklą, lankė tėvus Pelvorme. Supranti, ji nebuvo per jėgą uždaryta kokiame nors viešnamyje. Tai nelabai panašu į prievartą.

Lena pakraipė galvą.

– Esama įvairių prievartos formų. Vėliau susitiksiu su vienu kolega, išmanančiu situaciją Kylyje. Pažiūrėsime, ką jis pasakys.

– Ir dar Olė prisideda. Manai, tas šikniū pavadintas vyras kaip nors susijęs su Marenos mirtimi?

– Pagyvensim, pamatysim. Šiaip ar taip, reikia turėti omenyje, kad jis pasirodė likus kelioms savaitėms iki gimdymo ir bent jau Lunai tai sukėlė nerimą. Matyt, ji žino, kas tasai vyras.

Johanas parodė jai Marenos Vitės užrašus.

– Ką pasakysi?

– Rodos, iš pradžių ji neketino atiduoti vaiko. Klausimai: kodėl ji pakeitė nuomonę, kas yra S. ir kas įvardyta, kaip „Pelvormas?“ Gal gali kaip nors įvertinti, kada Marena sudarė tą sąrašą?

– Ne, data nepažymėta, bet vis dėlto manau, kad sąrašą ji bus sudariusi prieš lankydamasi pas tėvus Pelvorme. Juk „Pelvormas?“ – tai tikriausiai tėvai, ar ne?

Lena linktelėjo.

– Vargu ar kas kitas iš jos praeities Pelvorme sutiktų mokėti po penkis šimtus eurų per mėnesį. O dar svarbiau – trijų tūkstančių eurų suma. Kas Marenai daugybę metų mokėtų tokius pinigus? Vaiko tėvas?

Johanas gūžtelėjo pečiais.

– Ką darom toliau?

– Pirmiausia mums reikia mobiliojo telefono duomenų. Gal Marena vis dėlto šnekėjo su Luna? Turime išsiaiškinti, kur Marena praleido dvi savaites prieš gimdymą ir kur buvo po jo.

– Jos paslaugų teikėjas negarsėja greitumu. Nusiteik, kad duomenis gausime gal po trijų dienų. Šią savaitę nieko nebus.

– Žinau, – atsakė Lena. – Tu dar turi darbo su dokumentais iš buto. Kiek pasistūmėjai su buvusių Marenos bendramokslių sąrašu?

– Radau visus. Dar šiandien pradėsiu jiems skambinti.

– Gerai! Gal paskambintum ir tiems dviem, kurių dar neapklausiau Pelvorme? Bandysiu susisiekti su kitais Marenos kaimynais. Jonu ir Jamina. Be to, dar turiu sąrašą laivų, kurie spėjama Marenos mirties dieną išplaukė iš Pelvormo sporto uosto.

– Rodos, bus marios darbo, – burbtelėjo Johanas.

Lena atsistojo.

– Taip, tikrai panašu į didžiulę dėlionę.

Lena ištiesė ranką Florijanui Jungmanui.

– Ačiū, kad taip greitai radote man laiko.

– Mielai padėsiu. – Jis šyptelėjo. – Juoba kolegei iš Žemės kriminalinės policijos biuro.

Florijanas Jungmanas, artėjantis prie keturiasdešimties, lieknas ir nepaprastai sportiškas, pečius siekiančiais plaukais, buvo Kylio kriminalinės policijos vyresnysis komisaras, o pagrindinė jo darbo sritis – su prostitucija susijęs nusikalstamumas.

Lena nusišypsojo.

– Puiku.

Nespėjus jai dar ko nors pridurti, Florijanas Jungmanas kalbėjo toliau:

– Galime sakyti vienas kitam tu, ar ne? Aš – Florijanas.

– Aišku, kodėl gi ne. Lena.

– Gal eime į valgyklą? Man skubiai reikia puodelio kavos. Beje, kava pas mus puiki.

Lena linktelėjusi nusekė paskui jį ilgais koridoriais ir galiausiai atsidūrė prie stiklinių durų su užrašu „Kavinė“. Florijanas Jungmanas palaikė Lenai duris ir parodė į staliuką prie lango.

– Gal galėčiau pavaišinti kava? – paklausė jis.

– Užteks vandens.

Netrukus juodu susėdo prie staliuko. Florijanas Jungmanas klausiamai pažvelgė į Leną.

– Įdėmiai klausausi.

Lena keliais žodžiais išdėstė reikalą ir parodė Marenos Vītės nuotrauką, kurią buvo nusikabinusi nuo sienos jos virtuvėje.

Prisitraukęs nuotrauką Florijanas Jungmanas ilgai į ją žiūrėjo.

– Galimas daiktas, esu jau kartą sutikęs šią moterį. – Jis persibraukė ranka per kaktą. – Bet gatvėje ji nestovėjo, ar ne?

– Mes net nežinome, ar ji apskritai buvo sekso darbininkė.

– Prieš trejus metus viename iš stambesnių laufhauzų atlikome didelę kratą. Veidas man atrodo matytas, gal ji tikrai ten nuomojosi kambarį. Bet tos moterys dažnai kraustosi iš miesto į miestą. Daugelis viešnamių sudaro tinklą, jie persiunčia savo moteris. Netgi padeda persikraustyti.

Tikriausiai žinai, kad čia daugiausia dirba moterys iš Rytų Europos.

– Atvirai kalbant, lig šiol nelabai turėjau reikalų su šia sritimi.

– Moterys atvyksta iš Rumunijos, Bulgarijos, Vengrijos, net iš Lenkijos. Dažnai jos suviliojamos melagingais pažadais ir patenka į spąstus. Liūdnesniais atvejais iš jų netgi atimami pasai ir galiausiai jos vežiojamos iš miesto į miestą. Tai ciniškai vadinama šviežiena. Bet tavo atveju kalbame apie vokiečių. Jos dažniausiai dirba ne pačiuose prasčiausiuose viešnamiuose, rečiau turi sutenerį ir sąmoningiau imasi šio darbo. Aišku, svarbiausia – uždirbti pinigų. Kai kurios moterys susigundo greitu uždarbiu ir, kol dar nepaklausei, jos būna kilusios iš visų visuomenės sluoksnių.

– Susigundo? Atrodo kaip paprastas darbas už didelę algą.

Florijanas Jungmanas atsiprašydamas iškelė rankas.

– Gal pasakiau kiek stačiokiškai. Išties yra moterų, kurios gali pasipelnyti iš tokio darbo ir labai sąmoningai jį renkasi, bet daugelis jo imasi iš vargo, tikrai taip. Čia nekalbu apie moteris iš užsienio. Jos daug dažniau pakliūva į prievartines situacijas ir yra sutenerių apiplėšinėjamos.

– Kiek dabar yra oficialiai registruotų sekso darbininkių?

– Tokių, kurios turi socialinį draudimą ir moka mokesčius? Manoma, kad visoje Vokietijoje dauguma jų dirba neužsiregistravusios. Kai kas tvirtina, kad neužsiregistravusios dirba net apie devyniasdešimt procentų, bet man atrodo, kad tai perdėta. Kylyje irgi bus daug prostitučių, kurios neatsispindi jokioje statistikoje. Jeigu ta moteris, – Florijanas Jungmanas pabaksnojo į Marenos Vitės nuotrauką, – dirbo užsiregistravusi, neturėtų būti sunku ją rasti.

– Užsiregistravusi ji turbūt nebuvo. Kaip sakiau, iš pradžių kas savaitę į sąskaitą įnešdavo grynuosius, maždaug po pusantro tūkstančio.

– Vargu ar uždirbo juos gatvėje. Skaičiuokim penkias darbo dienas, vadinasi, per dieną trys šimtai eurų. Vidutiniškai

penki šeši klientai, tai nuo penkiasdešimt iki šešiasdešimt eurų iš kiekvieno. Tai atitiktų vieną mano stebimą viešnamį.

– Paskui įnešdavo dešimt tūkstančių per mėnesį, – tarė Lena.

– Čia jau kas kita. Pustrečio tūkstančio per savaitę – spėčiau, gerokai prabangesnis viešnamis arba palydovių tarnyba. Supranti, gerokai mažiau klientų už gerokai aukštesnę kainą. Ir taip buvo iki jos mirties?

– Ne, paskui ji įnešdavo tik išlaidoms padengti. Mėnesiniams mokesčiams už nuomą ir panašiai. Nemanome, kad tuo metu turėjo mažiau pinigų, tad mums neaišku, kaip ji tvarkėsi.

Florijanas Jungmanas šyptelėjo.

– Viskas paprasta. Turbūt turėjo tik vieną klientą, kuris finansavo visą pragyvenimą. Bus gavusi iš jo kreditinę arba debetinę kortelę, kuria už viską mokėjo. Nuo tam tikros sumos pasidaro sunku atsiskaitinėti grynaisiais.

Lena linktelėjo.

– Apie tai nė nepagalvojau. Deja, bus baisiai sunku rasti tą vyrą, jei toks iš tiesų buvo.

– Nebent rastumėte kredito arba debeto kortelę.

Lena papurtė galvą.

– Apieškojome butą. Nieko. Vis dėlto mus kažkas aplenkė. Visai galimas daiktas, kad įsilaužėlis ne tik paėmė nešiojamąjį kompiuterį, bet ir pašalino tokius išdavikiškus pėdsakus.

– Taigi nelieka nieko kito, kaip tik pradėti nuo pradžių. Jei nori, mielai palydėsiu į viešnamį, kuriame, mano nuomone, galėjo dirbti ta moteris.

Lena dirstelėjo į laikrodį. Kelios minutės po dviejų, ankstyva popietė.

– Ar verta pasirodyti tokiu metu?

– Jie dirba kiaurą parą. – Išgėręs kavą Florijanas Jungmanas atsistojo. – Dėl manęs, galime eiti.